„Enigmele" din Sebeş Alba

Cu ani în urmă, făcînd un popas la Sebeş Alba, vizitasem bazele sportive din acest frumos oraş căruia prezenţa zidurilor fostei cetăţi medievale îi împrumută un farmec aparte. Inventivi, tovarăşii din consiliul raional UCFS amenajaseră la sediul consiliului un poligon de tir, în centrul oraşului, utilîndu-l cu tot necesarul. De tras se trăgea chiar în zidul cetăţii, care se dovedea tot atît de inexpugnabil ca pe vremuri.

Poposind zilele trecute la Sebeş Alba, am fost pus în faţa unei prime enigme: descoperirea poligonului de tir.

Însoţit de tov. Petre Besoiu, preşedintele consiliului raional UCFS, am purces la căutarea acestuia. Dar... ia-l de unde nu-i! Am aflat atunci că în urma mutării UCFS în alt sediu, sfatul popular al oraşului a repartizat încăperile deţinute odinioară de UCFS unor cetăţeni. Măsură firească. Dar nefirească a fost atitudinea acestor cetăţeni, care au transformat poligonul de tir în grădină de zarzavat, pe marginea căreia au instalat nişte impunătoare coteţe, din care te privesc curioase cîteva specii de galinacee. Aceasta, în pofida faptului că sfatul popular al oraşului a dat o decizie prin care se interzice creşterea în incinta cetăţii a sus-numitelor orătănii.

Întrebînd cine răspunde de această miraculoasă transformare a poligonului, cei în drept se ascund după deget, învinuindu-se reciproc.

★

Tot acum cîtiva ani, vizitasem şi sala de sport „Flamura" a liceului din localitate: frumoasă, luminoasă, încăpătoare şi încă „în putere" — în ciuda vîrstei — sala aceasta găzduia multe competiţii sportive. Am regăsit-o într-o stare jalnică: parchetul deteriorat de ciupercă, pereţii afumaţi, coşcoviţi pe alocuri. Aşadar, o a doua enigmă: cum de a ajuns sala în asemenea hal?

Dezlegarea ei am făcut-o cu destulă uşurinţă, aflînd că de cîtva timp, prin bunăvoinţa tov. Ion Ţîrlea, directorul liceului din Sebeş, sala de sport a devenit sală de festinuri, în care s-au dat baluri, s-au organizat petreceri, mici agape cu urmări nefaste pentru „sănătatea" pereţilor, a parchetului: pereţii s-au afumat de fum de ţigară, iar parchetul a căpătat stranii pete de pe urma tăvilor cu friptur şi a bateriilor cu vin.

Am urcat la balconul sălii, acolo unde se putea juca tenis de masă. Nu am de gînd să fac întregul inventar al lucrurilor găsite aici, dar cred că e nevoie, totuşi, să înşir cîteva: rufe puse la uscat, o antenă de televizor neterminată, lăzi, cîrpe murdare.

— Cui aparţin? am întrebat.

— Administratorului liceului, care ocupă două camere aici. Două camere care de drept ar trebui să constituie vestiar pentru profesori, antrenori etc., precum şi un club pentru şah — a fost răspunsul.

Tov. Nicolae Cornea, administratorul liceului, a înţeles să-şi facă bucătăria la intrarea în balcon, astfel încît mirosurile apetisante ale mîncării intră în sala de sporturi. Iar pe balcon, şi-a făcut uscătorie de rufe, debara şi un mic atelier pentru antene de televizor.

Directorul liceului a promis de nenumărate ori că administratorul va fi stopat din „extinderile" sale şi mutat. Promisiune zadarnică. Deocamdată, sala de sporturi va intra în reparaţii capitale, înainte de vreme.

Dezlegată şi cea de-a doua enigmă, am vrut să trec la a treia: să aflu de ce tribunele stadionului oraşului sînt nereparate, cu grinzile putrede, constituind un pericol pentru integritatea corporală a spectatorilor, de ce pista de atletism e, practic... impracticabilă etc.

Credem însă că aceste enigme pot fi dezlegate de către cei în drept şi fără ajutorul ziarului nostru. De aceea, ne oprim aici. Le-am enunţat şi aşteptăm rezolvarea lor.

SEVER NORAN

RAID ANCHETĂ PRIN ŞCOLILE DIN RAIONUL FOCŞANI

Destui „corigenţi" printre cei care predau educaţia fizică

Ca urmare a constatărilor făcute cu alte prilejuri şi anume că mulţi elevi trec dintr-un ciclu de învăţămînt în altul pregătiţi necorespunzător la educaţia fizică ne-am propus un raid prin mai multe şcoli din oraşul şi raionul Focşani în dorinţa de a prezenta cîteva aspecte de la lecţiile de educaţie fizică.

Educaţia fizică şi... joaca

Se ştie că primele noţiuni de educaţie fizică ce se dau elevilor din clasele I—IV se bazează pe un fond adecvat caracteristicilor lor de vîrstă. Mai ales la clasele I—II. Dar să vedem care este caracterul lecţiilor de curs. **La Şcoala generală nr. 1 din Focşani** am sosit chiar într-o pauză. Am întrebat pe copii ce oră au şi am primit răspuns că urmează lecţia de educaţie fizică, pe care o vor ţine afară. Pînă la începerea lecţiei am aruncat o privire asupra terenului de volei din curte. Am notat existenţa unei gropi cu nisip în care copiii se zbenguiau în această recreaţie, împrăştiindu-l, mulţimea de cioburi aruncate în curte; în concluzie, era prost îngrijit. Trecuseră mai bine de 10 minute de cînd trebuia să înceapă lecţia şi pauza... continua. Nici urmă de profesor. După alte 10 minute îşi face apariţia tov. director al şcolii, Irimia Cristea, care ne anunţă că ora de educaţie fizică cu clasa a II-a va fi ţinută de învăţătoarea Safta Pricope. Cercetăm cu atenţie curtea... Numai copiii clasei a II-a, alergînd după o minge. Facem împreună înconjurul şcolii şi, în sfîrşit, găsim pe tov. învăţătoare la umbră cu cîteva fetiţe pe care le învăţa un pas de dans. La nedumerirea noastră, am primit răspuns că „şi pasul de dans face parte din obligaţiile pe care le are învăţătorul la ora de educaţie fizică". Nu zicem ba! Dar, sacrificînd trei sferturi din clasă? Intră şi asta în obligaţiile învăţătorului? Iată ce îşi notase învăţătoarea în planul calendaristic pentru lecţia respectivă: săritura liberă la groapa cu nisip, cu bătaia pe un picior şi aterizarea pe ambele picioare, săritura în lungime fără elan, săritura în lungime cu elan de 8—10 m, mingea prin „tunel". Aşadar, de la ce şi-a propus, la ce a realizat este o mare diferenţă. Adevărul este că mulţi învăţători nu cunosc bine sensul specificărilor din programa de învăţămînt. Educaţia fizică aici nu constituie o obligaţie de egală importanţă cu celelalte obiecte. Ca dovadă, nerespectarea timpului afectat acestei materii. Spunem acest lucru, gîndindu-ne la faptul că la aceeaşi şcoală o altă clasă a ieşit la ora de educaţie fizică după 30 de minute.

Am asistat la ora tov. învăţătoare Mariana Dogaru de la **Şcoala de 4 ani din Odobeşti.** Lecţia, în sine, a fost bine organizată, copiii cunoşteau multe jocuri etc. Dar majoritatea acestor jocuri nu erau în ton cu caracterul unei ore de educaţie fizică. Cea mai mare parte din timp s-a cîntat şi s-a dansat (!?). Fiecare elev în felul său. Ceea ce a amintit că ne aflăm la o lecţie de educaţie fizică, a fost exerciţiul de aruncare şi prindere a mingii făcut în ultimele minute ale lecţiei.

Oare această derută pe care am întîlnit-o în rîndul învăţătorilor, în ceea ce priveşte organizarea lecţiei, se datorează numai lipsei unui îndrumar cum reclamau ei? Să zicem că şi aceasta este o cauză. Dar majoritatea învăţătorilor cu care am stat de vorbă nu cunosc terminologia specifică, denumind incorect exerciţiile şi mişcările, denumiri pe care **volens nolens** copiii le reţin aşa greşite cum sînt.

Am constatat, de asemenea, (şi nu numai la clasele mici), că lecţia de educaţie fizică este pentru învăţător o oră de „bine-meritată" odihnă. **La Şcoala generală din comuna Popeşti,** învăţătoarea Georgeta Postolache făcuse la lecţia terminată cu 5 minute înainte de a sosi noi, cităm **„un joc... nu ştiu cum se cheamă „Foc şi apă"... ba nu, „Găseşte ce-am ascuns", nu...** Formidabil ce lapsus! La 5 minute după oră! Iar colega sa Tica Cristache executase cu copiii exerciţii în bănci. De ce? Afară era cam răcoare şi **„pentru sală nu avem echipaj"** (n.n. — echipament).

Aproape toţi învăţătorii cu care am stat de vorbă nu citesc materiale **de specialitate** pentru a se lămuri în direcţia care-i interesează. Ba, unii nici n-au auzit de Instrucţiunile comune ale Ministerului Învăţămîntului şi Consiliului General al UCFS. Însăşi directoarea şcolii din **Popeşti** nu le cunoştea, deşi ar fi trebuit să le prelucreze în consiliul pedagogic.

Învăţătorii nu încearcă să se documenteze, să asiste la orele ţinute de profesori, să-i consulte în problemele mai dificile pe care nu le pot rezolva singuri.

Aveţi dreptate?

Aşadar, contribuţia pe care o aduc lecţiile de educaţie fizică la dezvoltarea fizică a elevilor din clasele I—IV în şcolile vizitate este minimă. După cîte am constatat în şcolile raionului Focşani, copiii nu sînt pregătiţi în clasa a V-a la nivelul cerinţelor programei. Aveţi dreptate tovarăşi profesori cînd spuneţi acest lucru! Dar dumneavoastră cum încercaţi (ca specialişti care nu predau decît educaţia fizică) să remediaţi această lacună? Să vedem. Asistînd la lecţia clasei a VI-a, ţinută de tov. profesoară Ana-Zoe Ionescu de la **Liceul din Odobeşti** am avut impresia că ne aflăm încă la lecţia cu clasa a II-a din aceeaşi localitate. Şi, dacă elevii ar fi fost puşi să cînte, în timp ce executau mişcările, ar fi existat o asemănare perfectă. Se executau pasa şi trasul la poartă în jocul de handbal. Dar, se vedeau de departe stîngăcia în mişcări, lipsa de pregătire şi încercarea tinerei profesoare de a da o altă impresie nivelului real al clasei. Elevele (mai ales) îşi pasau mingea de la 3—4 metri, dar cea care primea mingea o scăpa printre mîini; o aruncare ca la popice, alergau (mai bine zis mergeau) spre poartă şi şutau anemic. Ce comentarii mai necesită un asemenea nivel de pregătire? Şi s-au scurs doi ani de cînd aceşti elevi au trecut de la învăţător la profesor. (În schimb, la aceeaşi şcoală o oră mai tîrziu, am avut un exemplu de modul cum trebuie ţinută o lecţie de educaţie fizică, oferit de profesorul Datcu Bunea. Clasa a VII-a A a arătat, într-adevăr, că este o clasă pregătită, că se află integral, la nivelul cerinţelor).

La alte două şcoli generale nu ne-am putut da seama de nivelul elevilor, deoarece nu se desfăşurau lecţiile. De exemplu: la **Şcoala generală din Urecheşti** învăţătorul Teodor Dragomirescu, căruia i s-au dat spre... beneficiu orele de educaţie fizică, are o „pregătire" multilaterală: predă educaţie fizică şi caligrafia, este directorul căminului cultural şi „administrator voluntar". Primele îndeletniciri sînt oficiale. Ultima o face fără plată, în timpul... orelor de educaţie fizică. La sosirea noastră, elevii din-tr-a VIII-a îl aşteptau la clasă. Avea două ore la rînd. N-a venit! L-am aşteptat şi noi ca şi elevii în zadar. De data aceasta se afla la Focşani, după lemne.

Nici la **Şcoala generală din Budeşti** nu am avut fericirea să vedem o lecţie de educaţie fizică. În orar, existau, dar ce folos? Profesoara Profira Barbu se afla în clasă cînd, însoţiţi de tov. director Ionel Lungu, am vizitat-o. Era însă la ora de... lectură. Profesoara la catedră, elevii în bănci. Cînd a văzut că are oaspeţi, profesoara i-a pus pe copii să se dezbrace în bănci şi, tot acolo, să facă ceva exerciţii. De ce nu se ţine lecţia de educaţie fizică în sală? Ni s-a răspuns: E frig, iar în mijlocul sălii de sport (destul de încăpătoare) se află o masă de tenis. Şi eforturile ar fi fost prea mari pentru a fi dusă într-un colţ (!!). Am ieşit să vedem sala. Apoi, cu 10 minute înainte de sfîrşitul orei, ne-am întors. Lectura reîncepuse. Copiii, care cu 20 de minute mai înainte se dezbrăcaseră în bănci (!!), erau deja echipaţi.

Dacă nu vedeam şi ore ţinute ca lumea de profesori ca Datcu Bunea (Odobeşti), Edu Stan (Popeşti) am fi avut impresia că în raionul Focşani educaţia fizică este inexistentă în şcoală. Exemplele sînt elocvente în acest sens. Şi, atunci, se mai poate da vina pe învăţător? Aveţi dreptate, tovarăşi profesori, cînd spuneţi acest lucru?

De ce?

Una din măsurile cele mai importante pentru dezvoltarea sportului şcolar a fost introducerea cu caracter experimental a predării educaţiei fizice la clasele mici de către profesori de specialitate. Rezultatele au fost lăudabile. Toţi profesorii cu care am stat de vorbă afirmau că, în felul acesta, în clasa a V-a elevii veneau mult mai bine pregătiţi. Cu timpul însă această iniţiativă a început, în mod inexplicabil, să-şi reducă aria. De ce? Este mai nimerit ca profesorii de educaţie fizică să-şi completeze catedra cu ore la alte obiecte, cum am întîlnit în multe şcoli focşănene?

Ba mai mult! La liceul din Odobeşti profesorul de atelier I. Macedon îşi completează catedra cu ore de educaţie fizică! În alte şcoli profesorii de sport predau muzică, desen, caligrafie etc.

Considerăm că Ministerul Învăţămîntului trebuie să reia în discuţie problema predării educaţiei fizice de profesori specialişti.

Ceva despre materialele sportive

În raionul **Focşani** au fost cumpărate, anul trecut, mari cantităţi de materiale sportive pentru şcoli. Valoarea lor s-a ridicat la 320 000 lei. Au fost ele bine repartizate şi judicios folosite? NU! **Astfel,** la şcoala generală din Budeşti au fost trimise instalaţii pentru săritura cu prăjina, instalaţii de care nu este nevoie (nu se învaţă ele alte probe de atletism mai accesibile elevilor, dară-mi-te săritura cu prăjina). Şi chiar dacă s-ar face, cu ce să sară elevii dacă nu li s-a adus şi prăjină. (De fapt, programa de învăţămînt nu prevede „săritura cu prăjina") Aceeaşi situaţie la liceul din **Odobeşti,** unde aceste instalaţii stau şi acum în ambalaj. Tot la şcoala din **Budeşti** au fost trimise 5 trambuline, în timp ce alte şcoli nu au de loc sau insuficient. Alte şcoli au primit suporţi pentru săritura în înălţime fără stachete, greutăţi de 5 kg. pentru elevii mici, panouri moderne de baschet care zac în curţile şcolilor, garduri care sînt întrutotul inutile (la Popeşti, de pildă) etc. etc.

Au avut oare investiţiile de care vorbeam vreo eficienţă practică, în condiţiile în care materiale costisitoare nu pot fi folosite? În această direcţie, secţia de învăţămînt acuză direcţiunile şcolilor de faptul că nu au cerut materialele necesare, iar direcţiunile nu prea sînt de acord cu acuzaţia. Dar confuziile de repartiţie, în urma cărora unele şcoli primesc prea multe materiale de un sortiment, iar altele de loc, cine le-a făcut?

Aspectele necorespunzătoare ale educaţiei fizice în unele şcoli de pe Milcov au foarte multe explicaţii. Vom indica numai cîteva dintre ele:

1. — Pregătirea nesatisfăcătoare a unor cadre didactice chemate să predea educaţia fizică.

2. Lipsa de entuziasm şi de dragoste pentru meseria aleasă.

3. Nu se organizează activitatea sportivă în cadrul asociaţiilor şcolare şi concursuri de selecţie.

4. Controalele secţiei de învăţămînt raionale sînt foarte rare şi, în general, nu se inspectează şi lecţiile de educaţie fizică. De pildă, la Şcoala generală din Popeşti nu s-a mai făcut o inspecţie, după cum mărturiseau profesorii şi învăţătorii de aici, din anul şcolar 1963—64. Şi nici directorii de şcoli nu acordă prea mare importanţă controlului lecţiei de educaţie fizică.

5. Profesorii nu ţin lecţii demonstrative la clasele mici (dar cum să ţină, cînd le neglijează chiar pe ale lor?) pentru a ajuta metodic pe învăţători, iar aceştia nu solicită ajutor.

Acest lanţ al cauzelor ar putea fi prelungit, fiecărei verigi slabe corespunzîndu-i o cauză de felul celor arătate şi tuturor una fundamentală: neglijenţa sau lipsa generală de interes.

Eliminarea lacunelor de care am amintit cere o muncă susţinută din partea forurilor interesate pentru organizarea lecţiilor de educaţie fizică şi dezvoltarea sportului şcolar. Altfel nu se va putea depăşi mediocritatea în care se găseşte. Fiecărei verigi să i se acorde o importanţă egală, pentru ca acest lanţ să nu mai fie un lanţ al slăbiciunilor.

AUREL BREBEANU